

La Barcelona olímpica, en el punt de mira d'ETA

¿ETA torna de la mà de Joan Carles Monteagudo ?

La trobada prop de Barcelona d'un cotxe carregat amb trenta-tres bosses d'amonal ha desfermat la por a un nou Hipercor, sobretot perquè falten menys de dos anys per a la celebració dels Jocs Olímpics i Barcelona pot haver esdevingut el centre del punt de mira d'ETA.

Atemptat d'Hipercor.

Una nota informativa del Govern Civil de Barcelona (amb data 27 d'agost), sol·licita la col·laboració ciutadana —que tan bons resultats ha donat sempre a Catalunya, especifica la nota— a fi d'aconseguir la localització de dos individus que són molt perillosos, van sempre armats i es mouen molt bé en les comarques catalanes. Un d'ells podria ser Juan Félix Erezuma Uriarte, membre d'ETA, d'1,80 d'alçada, prim, cabell negre, llarg i ondulat, nas llarg i cara allargada. L'altre individu, gràcies al seguiment especial que des de fa anys duen a

terme els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat i com a resultat d'una investigació en profunditat, el Govern Civil de Barcelona l'identifica com a Joan Carles Monteagudo. En ell se centra aquest reportatge.

Tot i que és guardat en una prestatgeria de la Brigada d'Informació, el dossier Monteagudo està arxivat sota l'epígraf *terrorisme* i això el converteix en matèria secreta a criteri de la Prefectura Superior de Policia de Barcelona. De manera oficial només s'ha distribuït una mínima descripció redactada en cinc línies

—i que amb dificultats trauria l'aprovat justet com a exercici de llengua en qual-sevol escola—.

Textualment, diu l'escrit, Monteagudo és un conegut militant de Terra Lliure i més tard de la banda terrorista ETA. Té trenta anys d'edat, metre setanta-cinc d'alçada, actualment amb el cabell ros tirant a castany —el pentinat i la fesomia exterior li ha anat canviant successivament—, amb una perfecta pronunciació catalana.

Pot portar una arracada a l'orella esquerra i de vegades fa servir ulleres. Ac-

tualment porta el cabell tallat a raspall i pentinat enrere.

Si algú es pregunta per què les autoritats governatives espanyoles amb seu a Barcelona fan ara una crida ciutadana per a la localització d'Erezuma i Monteagudo, trobarà la resposta en els fets que ocorrien el passat dijous, 23 de febrer.

A dos presumptes membres d'ETA se'ls identifica com els ocupants del cotxe Opel Corsa que a punta de pistola van apoderar-se d'un cotxe patrulla de la Policia Municipal de Sant Cebrià de Vallalta (el Maresme) i més tard d'una furgoneta Nissan, que van abandonar al terme de Mataró. A l'interior de l'Opel Corsa que conduïen, que havia estat robat a Sant Sebastià i l'autèntica matrícula del qual era de Madrid, s'hi van trobar 33 bosses d'amonal.

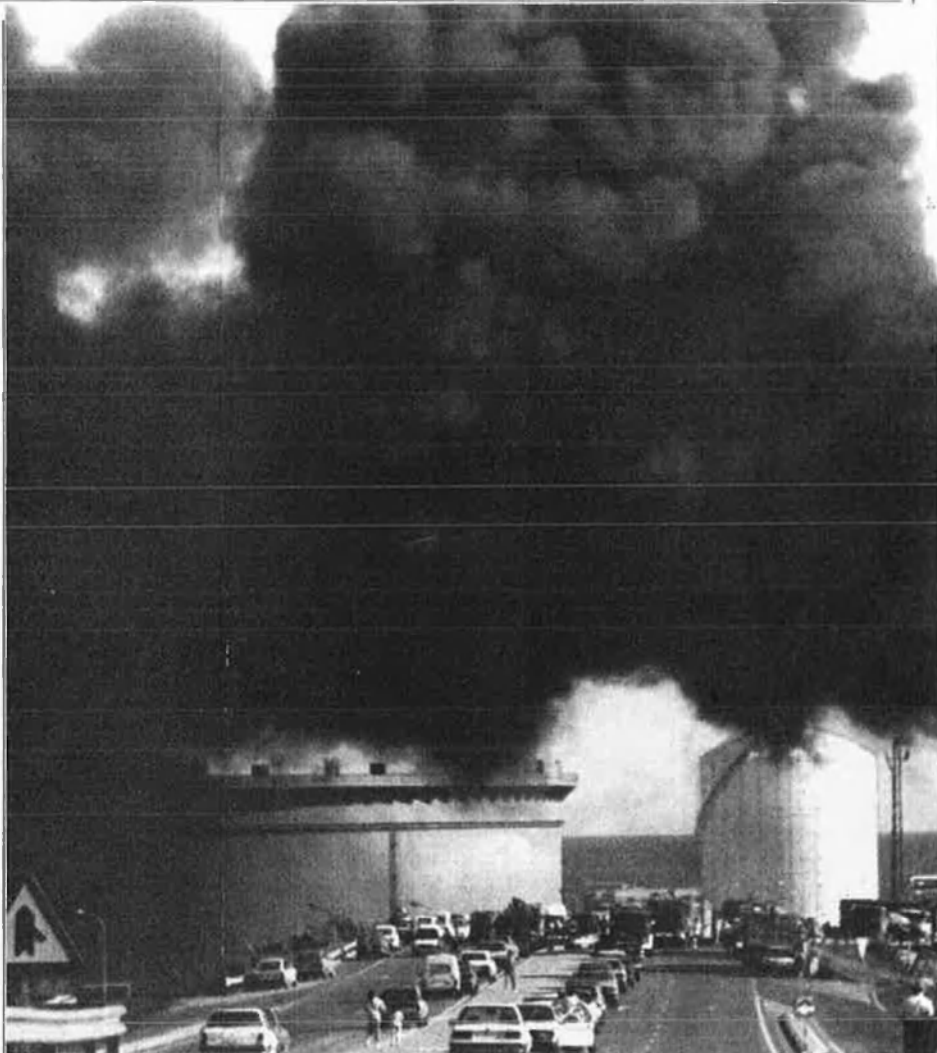
La petita història contada caldria considerar-la com un capítol més de la llarga història de la lluita armada d'ETA si no fos perquè el protagonista és Joan Carles Monteagudo, la qual cosa la fa especial almenys per dos motius. El primer, perquè Monteagudo no és basc, és català i fill de valencians. El segon, perquè Monteagudo és defensor de l'actuació d'ETA als Països Catalans i, just coincidint amb el moment històric en què Terra Lliure comença a no existir, ell és identificat junt amb un altre membre de l'organització basca prop de la capital catalana. I això significa que el fantasma d'una Barcelona Olímpica situada en el punt de mira d'ETA torna a passar a prop.

Monteagudo va ser expulsat o va decidir abandonar Terra Lliure el 17 de gener del 1985 després d'una intensa baralla dialèctica mantinguda en un indret proper a Puigcerdà amb Jaume Fernández Calvet i altres dirigents de Terra Lliure.

L'emmirallament de Monteagudo per ETA l'havia deixat sol defensant la presència de l'organització armada basca als Països Catalans.

Després d'abandonar Terra Lliure, Monteagudo, que l'agost de 1986 va rebre una ordre d'expulsió per part de les autoritats franceses, va començar a conèixer amb els exiliats bascos, ja fos a la Catalunya del Nord, a Iparralde o en comunitats de refugiats en diversos estats europeus.

Segons les tesis policials, des d'aquell moment Monteagudo és sospitós d'haver estat prestant suport a ETA en les accions realitzades a Catalunya i a Barce-

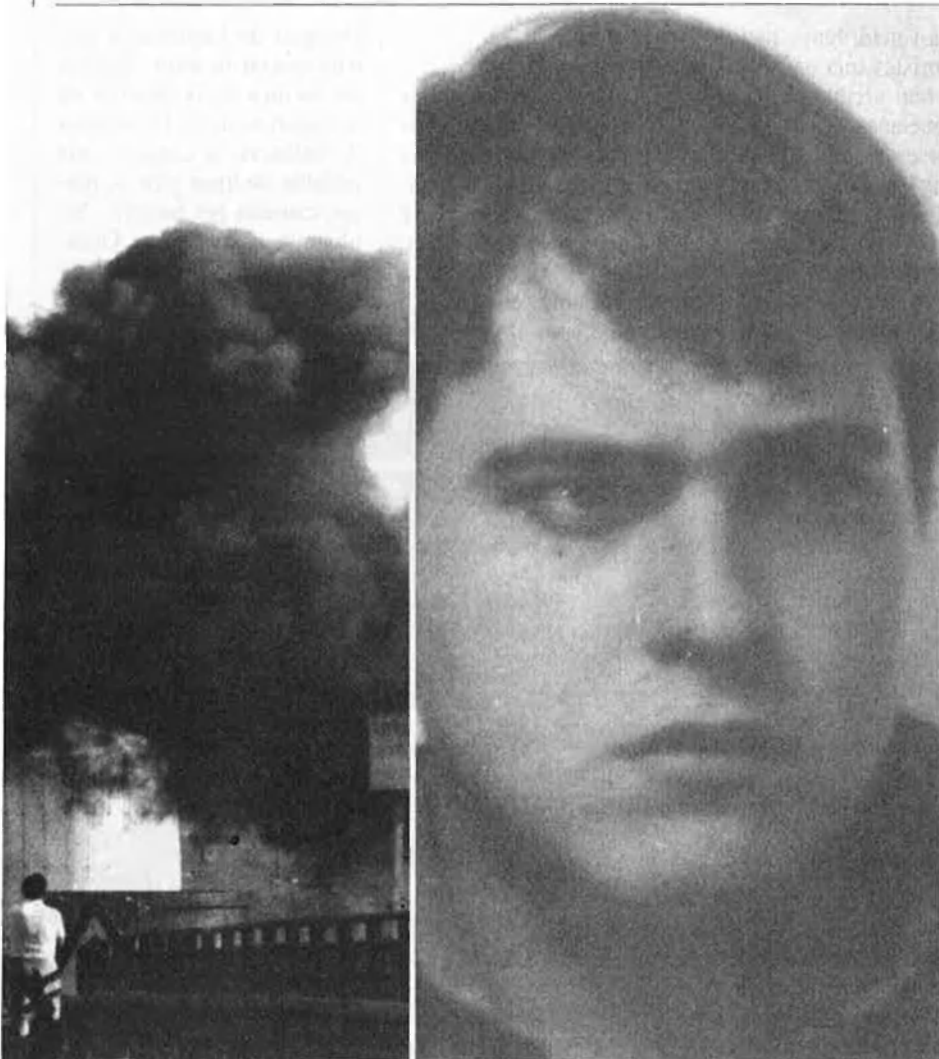
lona en especial. D'aquest hipotètic suport no ha aportat mai ningú cap prova, però la mateixa magnitud d'algunes de les accions d'ETA a Catalunya —només cal recordar els 21 morts i 30 ferits greus d'Hipercor— converteixen l'acusació en un llast del qual serà difícil que Monteagudo pugui sostreure's, tant si n'és com si no n'és l'autor, tant si la identificació és correcta com si no i tant si les diverses informacions que es van publicant s'ajusten a la realitat o són fruit de filtracions.

En la majoria dels casos les pertinences a ETA i els organigrames de l'organització que es difonen públicament no s'ajusten a la realitat i responen només a les versions oficials, la qual cosa no vol dir que coincideixin amb l'estructura real d'ETA que, en tant que organització clandestina, vetlla prou per mantenir en secret les seves interioritats. Només tenint en compte això explicat en el darrer paràgraf, es pot dir també que algunes especulacions que han rodat els darrers dies han apuntat la possibilitat que Joan

carles Monteagudo s'hagi convertit en l'actualitat en el responsable de l'escamot Barcelona d'ETA. Si bé no se sap del cert si existeix aquest escamot, ni quants integrants el formen.

Des del primer moment (any 1986) la família de Joan Carles Monteagudo es va esforçar a negar les tesis policials sobre la vinculació del fill amb ETA, però la nota difosa la setmana passada pel Govern Civil de Barcelona és contundent en sentit contrari.

Avui, quan el qui signa aquest reportatge ha intentat comunicar amb algun familiar de Joan Carles Monteagudo per poder conèixer el costat humà d'un independentista català sobre el qual hi ha ordre de crida i cerca, ja era massa tard. Amb absoluta correcció però amb un nerviosisme contingut, una veu de dona gran (ben segur la mare), en castellà, va respondre: "Estic farta dels periodistes. Són d'allò pitjor que hi ha al món. Ja ens han fet prou mal, i a aquesta família decent l'estan tirant per terra. ¡Ja n'hi ha prou! Adéu."

ETA ALS PAÏSOS CATALANS

No cal pensar que les actuacions d'ETA als Països Catalans són un invent recent ni, encara menys, que són fruit d'una estratègia induïda per Monteagudo que, d'altra banda, era exactament l'estratègia oposada a la que proposava la resta del que s'anomena Moviment Català d'Alliberament Nacional.

L'any 1975, quan la dictadura franquista agonitzava, l'organització ETA-pm ja actuava a Barcelona en accions destinades a alliberar els militants sotmesos a consells de guerra i amb peticions de penes de mort. L'any 1979, de mans d'ETA-pm es produeixen els segrestaments de Serra Santamans i de l'empresari valencià Suñer, i l'acció contra la caserna de Berga.

L'any 1982, ETA-m, a Barcelona, llança una granada anticarro contra un microbús de militars i vola el pantalan de descàrrega de CAMPSA, a Badalona.

Clément Perret, destacat membre dels

GAL mor a mans d'ETA, l'any 1985, a Benicarló.

Els anys 1986 i 1987 les accions d'ETA van continuar, contra un microbús de la Guàrdia Civil, al barri del Poblenou, de Barcelona; contra la caserna de la Policia Nacional, a la plaça d'Espanya, també a Barcelona; contra zones turístiques, contra diverses empreses franceses...; fins acabar en les tragèdies humanes i materials d'Hipercor i del complex petroquímic de Tarragona.

Encara no ha estat possible per a molts ciutadans catalans oblidar les imatges horroroses d'algunes de les accions més cruentes d'ETA quan comença a perfilar-se el temor de noves actuacions d'aquesta organització militar adreçades altra vegada contra objectius civils, i més concretament contra la ciutat olímpica. Segons els experts, els Jocs de l'any 1992 constitueixen un objectiu prioritari per a ETA per la pròpia capacitat propagandística del moviment olímpic i perquè són una excel·lent plataforma internacional, preocupació, la internacionalització del

cas basc, que sempre ha tingut present ETA.

Tornant al personatge central d'aquest reportatge, només quatre pinzellades anteriors a aquell 9 d'agost d'ara fa quatre anys en què va haver de desaparèixer absolutament per a amics i familiars. Avui, ni aquests amics ni aquests familiars volen dir absolutament res del passat de Joan Carles Monteagudo, que té just els trenta i que només en fa deu que va començar a moure's en l'enigmàtic terreny de la política. Era en un local del Poble Sec de Barcelona on va participar en la campanya per l'abstenció en el referèndum de l'Estatut de Catalunya, perquè era un estatut curt (qualificatiu que ara es pot consensuar fins i tot entre els que llavors van recomanar el sí). Va ser llavors quan Monteagudo va començar a conèixer l'estratègia i les tàctiques del nacionalisme basc.

Fora de la política, Joan Carles Monteagudo no era diferent de cap jove de vint-i-tants anys. Més escoltador que parlador, un bon aficionat a jugar al futbol i que treballava en una entitat bancària. Tal com diu la descripció policial, el cabell li rosseja, però no és que sigui ara, sinó que ha sigut sempre així. I la seva pronúncia catalana no és més perfecta que la de cap altre barceloní educat en una família de parla castellana, la qual cosa no vol dir que el seu català soni a cant dels àngels comparat amb el d'un basc.

Abans de l'entrada a Terra Lliure, Monteagudo va relacionar-se amb ex-membres del Front d'Alliberament de Catalunya, una organització creada cap a l'any 1970 i que pràcticament va acabar la seva història cap al 1975. Durant aquest període de cinc anys, el FAC va dur a terme una vuitantena d'accions, contra casernes de la Guàrdia Civil, monuments feixistes, repetidors de TVE, el Palau de Justícia..., i va entrar en contacte amb organitzacions de tendència anarquista, més en concret amb l'Organització de Lluita Armada -OLLA- i amb el Movimiento Ibérico de Liberación -MIL-.

Avui, el que es pot saber de Joan Carles Monteagudo és només allò que es desprèn dels comunicats dels Governos Civils, que pregunten perquè qualsevol persona que pugui facilitar dades sobre l'individu ho faci a la Comissaria més pròxima. A on anaven destinades les 33 bosses d'amonal, només ho sap Monteagudo -i si no era ell, qui fos- i només de pensar-hi fa agafar un calfred.

Josep Maria Pasqual